

Uchwała z dnia 9 kwietnia 2008 r.

II PZP 4/08

Przewodniczący SSN Jerzy Kuźniar (sprawozdawca), Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Małgorzata Wrębiakowska-Marzec.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2008 r. sprawy z powództwa G.N. Spółki z o.o. w W. przeciwko Markowi R. o zwrot nienależnego świadczenia, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 8 stycznia 2008 r. [...]

„Czy jest sprawą z zakresu prawa pracy, w rozumieniu art. 476 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego sprawa, w której po złożeniu przez pracodawcę pozwu przeciwko pracownikowi, a przed zawiśnięciem sporu, nastąpiło zbycie wierzytelności, a nabywcę wierzytelności nie łączyła z pozwanym pracownikiem umowa o charakterze pracowniczym ?”

p o d j ą ł uchwałę:

Sprawa z powództwa nabywcy wierzytelności przysługującej pracodawcy przeciwko pracownikowi o zwrot nienależnie pobranego wynagrodzenia za pracę jest sprawą z zakresu prawa pracy (art. 476 § 1 k.p.c.).

U z a s a d n i e

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne powstało na tle następującego stanu faktycznego. Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2004 r. Sąd Rejonowy dla miasta st. Warszawy - Sąd Gospodarczy ogłosił upadłość „R.N.” Spółki z o.o. obejmującą likwidację majątku dłużnika. Pozwem z dnia 19 sierpnia 2004 r. syndyk masy upadłości „R.N.” Sp. z o.o. w upadłości wniósł o zasądzenie od pozwanego (byłego pracownika Spółki) Marka R. kwoty 26.858,48 zł wraz z odsetkami tytułem nienależnie pobranego, zawyżonego wynagrodzenia za okres

od stycznia 2000 r. do kwietnia 2004 r. W dniu 4 maja 2005 r. do Sądu wpłynęło zgłoszenie udziału w sprawie po stronie powodowej „G.N.” Spółki z o.o. (niebędącej następcą prawnym „R.N.” Spółki z o.o.), która powołując się na zawartą z syndykiem masy upadłości „R.N.” Spółki z o.o. umowę sprzedaży wierzytelności z dnia 14 kwietnia 2005 r., zgłosiła się do udziału w sprawie. Przelew wierzytelności potwierdził pełnomocnik dotychczasowego powoda i wyraził zgodę na wstąpienie nabywcy wierzytelności do toczącego się postępowania. Odpis pozwu doręczono pozwanemu pracownikowi w dniu 13 grudnia 2005 r., który w odpowiedzi na pozew oświadczył, że nie wyraża zgody na wstąpienie w miejsce strony powodowej nabywcy wierzytelności. Postępowanie przed Sądem pierwszej instancji toczyło się przed sądem pracy, orzekającym w składzie ławniczym. W postępowaniu tym po stronie powodowej występował nabywca wierzytelności - G.N. Spółka z o.o. Sąd pierwszej instancji przyjął, że doszło do skutecznej zmiany po stronie powodowej, bowiem przelew wierzytelności nastąpił przed doręczeniem pozwanemu odpisu pozwu, a zatem przed zawiśnięciem sporu. Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2006 r. Sąd pierwszej instancji uwzględnił powództwo i zasądził od pozwanego na rzecz nabywcy wierzytelności kwotę wskazaną w pozwie. Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego przez niewłaściwą wykładnię art. 42 § 1 i art. 291 § 1 k.p., art. 409 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie, art. 411 pkt 2 k.c., oraz przepisów postępowania - art. 217 § 1, art. 227, art. 228 § 2, art. 232, art. 233 § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy powziął wątpliwości co do tego, czy sprawa powinna być rozpoznana w postępowaniu odrębnym dla spraw z zakresu prawa pracy, czy też w postępowaniu zwykłym przez sąd cywilny i w postanowieniu z dnia 8 stycznia 2008 r. [...] wskazał na ewentualną nieważność postępowania, związaną z kwestią prawidłowego składu sądu - art. 379 pkt 4 k.p.c. w związku z art. 47 § 1 k.p.c.

Przedstawiona sprawa została w pierwszej instancji rozpoznana przez sąd pracy w składzie jednego sędziego i dwóch ławników. Spółka „R.N.” będąca pracodawcą pozwanego, do chwili rozwiązania umowy o pracę z dniem 30 kwietnia 2004 r., była niewątpliwie legitymowana czynnie do wystąpienia przeciwko pracownikowi z pozwem o zapłatę wskazanej kwoty z tytułu nienależnie pobranego wynagrodzenia. Spółka ta, po złożeniu do sądu pracy pozwu, dokonała przelewu

wierzytelności na rzecz innego podmiotu, który zgłosił swój udział w procesie po stronie powodowej. Dokonanie zmiany podmiotowej w toczącym się sporze w ten sposób, że w miejsce dotychczasowej strony będącej zbywcą prawa, wchodzi jego nabywca, jest dopuszczalne. Przepis art. 192 pkt 3 k.p.c. stanowi, że zbycie rzeczy lub prawa w toku procesu nie jest zabronione, a określenie jakie zindywidualizowane podmioty są stronami procesu, następuje dopiero z chwilą doręczenia odpisu pozwu. W rozpoznawanej sprawie, zmiana podmiotowa po stronie powodowej doprowadziła do sytuacji, w której Spółka dotychczas uprawniona do dochodzenia związanych ze stosunkiem pracy roszczeń - syndyk masy upadłości „R.N.” Spółki z o.o., została zastąpiona przez inny podmiot - „G.N.” Spółkę z o.o., którego z pozwanym pracownikiem nie łączyła żadna umowa, zwłaszcza umowa o charakterze pracowniczym. W tej sytuacji konieczne było ustalenie, czy toczący się proces jest w dalszym ciągu sprawą z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 476 § 1 k.p.c. Według uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CZP 19/04 (OSNC 2005 nr 6, poz. 105), „kwalifikacja sprawy jako sprawy o roszczenie związane ze stosunkiem pracy dokonywana jest w aspekcie przedmiotowym i podmiotowym. Stosownie do art. 476 § 1 pkt 1 k.p.c., sprawy o roszczenia związane ze stosunkiem pracy zalicza się do spraw z zakresu prawa pracy. Ogólnie rzecz ujmując, związanymi ze stosunkiem pracy są sprawy, które co prawda nie wynikają z bezpośredniej realizacji praw i obowiązków tworzonych przez stosunek pracy, ale wynikają z innych powiązań, które są warunkowane i uzależnione od istnienia - jako pierwotnego źródła - stosunku pracy. Dlatego do spraw o roszczenia związane ze stosunkiem pracy zalicza się sprawy związane z nim pośrednio, wtedy gdy bez istnienia stosunku pracy uprawnienie, które jest przedmiotem roszczenia procesowego, nie powstałoby”. Fakt, iż podstawę prawną zgłoszonego roszczenia stanowią przepisy prawa cywilnego, nie pozbawia ich charakteru roszczeń związanych ze stosunkiem pracy. Na potwierdzenie powyższego Sąd drugiej instancji przywołał orzecznictwo Sądu Najwyższego - uchwałę z dnia 26 lipca 1974 r., III PZP 22/74 (OSNCP 1975 nr 2, poz. 23) i z dnia 26 czerwca 2003 r., III PZP 22/02 (OSNP 2003 nr 21, poz. 511). Zdaniem Sądu, mimo że podstawą prawną zgłoszonego w rozpoznawanej sprawie roszczenia są przepisy Kodeksu cywilnego - art. 410 § 2, ma ona charakter sprawy o roszczenia związane ze stosunkiem pracy, jak to przyjął Sąd Rejonowy. Sąd Okręgowy powziął jednak wątpliwość, czy cesja wierzytelności, której źródłem był stosunek pracy, dokonana

na rzecz podmiotu, którego nie łączy z pozwanym pracownikiem umowa o charakterze pracowniczym, powoduje, że sprawa ma wciąż charakter sprawy z zakresu prawa pracy. O ile nie budzi wątpliwości to, że roszczenia zgłoszone w rozpoznawanej sprawie można zakwalifikować do roszczeń związanych ze stosunkiem pracy w aspekcie przedmiotowym, o tyle wątpliwości budzi fakt, czy zmiana podmiotowa po stronie powodowej nie wpływa na odmienną kwalifikację prawną tych roszczeń w sensie podmiotowym. Już bowiem w momencie zawiąnięcia sporu, stron nie łączyła pierwotna więź, która istniała pomiędzy podmiotami w momencie złożenia pozwu w sądzie pracy. W rozpoznawanej sprawie doszło do cesji wierzytelności z podmiotu uprawnionego do dochodzenia roszczeń związanych ze stosunkiem pracy na podmiot, pozostający poza zakresem tego stosunku. Spółki, która nabyła wierzytelność, nie łączył z podmiotem sprzedającym wierzytelność żaden inny stosunek prawny. Przytaczając wyrok z dnia 23 maja 2003 r., III CKN 1308/00, (niepublikowany), w którym Sąd Najwyższy przyjął, że sprawa z powództwa spadkobiercy uprawnionego pracownika powinna być rozpatrywana w postępowaniu odrębnym dla spraw z zakresu prawa pracy, jako związana ze stosunkiem pracy, Sąd Okręgowy zauważył, że zgodnie z art. 476 § 5 pkt 1 k.p.c., pojęcie pracownika według przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy, obejmuje również spadkobierców pracownika. Takiego rozszerzenia podmiotowego nie ma jednak w przypadku cesjonariusza, jeśli dojdzie do zbycia wierzytelności związanej ze stosunkiem pracy. W orzecznictwie przyjmuje się (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 1974 r., III PZP 22/74), że postępowanie odrębne obejmuje także (przy stosowaniu dalszych kryteriów) sprawy, w których występują strony inne niż kontrahenci umowy o pracę. Decydujące znaczenie w kwalifikacji spraw powinien mieć zatem aspekt materialnoprawny, polegający na przyjęciu, że przepisy będące podstawą sporu można zaliczyć do prawa pracy lub związanych ze stosunkiem pracy.

Odmienne stanowisko zajęte zostało w uchwale z dnia 5 sierpnia 1988 r., III PZP 48/86 (OSNP 1987 nr 7, poz. 94), w której przyjęto że „zawsze gdy spór wynikał między stronami stosunku pracy, a sporu nie można zakwalifikować jako sporu o roszczenie ze stosunku pracy, wówczas przesądzające znaczenie ma istniejący między stronami element podmiotowy (zakład pracy, pracownik), wobec tego każdy taki spór ma charakter sporu o roszczenie związane ze stosun-

kiem pracy". Oznaczało by to, że element podmiotowy ma podstawowe znaczenia przy uznawaniu czy spór spełniał przesłanki określone w art. 476 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na wstępie należy ogólnie zauważyć, powołując się na orzecznictwo, *nota bene* szeroko przywołane przez Sąd Okręgowy (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CZP 19/04, OSNC 2005 nr 6, poz. 105), że kwalifikacja sprawy jako sprawy z zakresu prawa pracy może być dokonywana w aspekcie podmiotowym i przedmiotowym i przekształcenia podmiotowe po stronie powodowej, jakie wskazano w pytaniu są dla niej obojętne. Aspekt podmiotowy uwzględnia, między jakimi stronami spór się toczy (między pracownikiem i pracodawcą lub między byłym pracownikiem i byłym pracodawcą). Aspekt przedmiotowy zaś bierze pod uwagę jakiego roszczenia spór dotyczy, a więc co jest jego bezpośrednim lub pośrednim źródłem (stosunek pracy). W stanie faktycznym sprawy występuje jedynie przesłanka przedmiotowa, roszczenie bowiem oparte jest niewątpliwie na stosunku pracy, brak natomiast przesłanki podmiotowej, ponieważ z roszczeniem nie występuje strona stosunku pracy. Nie jest to jednak konieczne do uznania danej sprawy za sprawę z zakresu prawa pracy (por. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CZP 19/04; z dnia 26 lipca 1974 r., III PZP 22/74, OSNCP 1975 nr 2, poz. 23; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 7/99, OSNAPiUS 2000 nr 13, poz. 514). W ocenie Sądu Najwyższego, dla oceny charakteru sprawy, jako sprawy z zakresu prawa pracy, aspekt podmiotowy ma mniejsze znaczenie niż przedmiot sprawy. Decydująca jest możliwość zaliczenia przepisu, który stanowił źródło uprawnienia dochodzonego w postępowaniu sądowym, do norm prawa pracy (tak w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CZP 19/04). Tym się kierując w orzecznictwie przyjęto, że skoro uprawnienie do nieodpłatnego nabycia akcji przyznane zostało pracownikom, to oznacza, że uprawnienie to zostało powiązane ze stosunkiem pracy, gdyż istnienie stosunku pracy warunkowało powstanie uprawnienia. W konsekwencji, za sprawy z zakresu prawa pracy uznano: sprawy z powództwa spadkobiercy pracownika przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie z tytułu utraty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji spółki handlowej powstałej w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego; sprawy z powództwa pracownika (byłego pracownika) przeciwko Skarbowi Państwa o odszkodowanie z tytułu

utrąty prawa do nieodpłatnego nabycia akcji spółki handlowej powstałej w wyniku przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 1998 r., III ZP 24/98, OSNAPiUS 1999 nr 17, poz. 545); sprawy z powództwa spadkobiercy byłego pracownika o ustalenie prawa do nieodpłatnego nabycia akcji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 2003 r., III CKN 1308/00, niepublikowany). W uznaniu sprawy za sprawę z zakresu prawa pracy nie stoi także na przeszkodzie inna niż prawo pracy podstawa prawna roszczeń uprawnionego, np. roszczenia odszkodowawcze spowodowane utratą prawa do nieodpłatnego nabycia akcji dochodzone są na zasadach ogólnych (uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 28 kwietnia 2004 r., III CZP 19/04; z dnia 26 lipca 1974 r., III PZP 22/74; z dnia 26 czerwca 2003 r., III PZP 22/02; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 1999 r., I PKN 7/99). Tak więc decydujące znaczenie z punktu widzenia kwalifikacji sprawy jako sprawy z zakresu prawa pracy, a w szczególności jako sprawy o roszczenia ze stosunku pracy, ma to, czy podstawą dochodzonego roszczenia było niewykonywanie lub nie-należyte wykonywanie zobowiązania wynikającego z umowy o pracę lub przepisów prawa pracy, w tym z układu zbiorowego lub regulacji zakładowych (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1994 r., I PZP 58/93, PiZS 1994 nr 4, s. 63). Spór o roszczenia powstałe ze stosunku pracy charakteryzuje się tym, że między roszczeniem a stosunkiem pracy musi występować wzajemna współzależność, w tym znaczeniu, że spór nie mógłby powstać, gdyby między stronami nie istniał stosunek pracy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1986 r., III PZP 48/86, OSNCP 1987 nr 7, poz. 94). Do spraw takich należą sprawy z powództwa pracodawcy przeciwko pracownikowi o roszczenia z tytułu tzw. pracowniczego czynu nieuczciwej konkurencji czy sprawy o odszkodowanie dochodzone przez zakład pracy przeciwko pracownikowi z tytułu pracowniczego odpowiedzialności materialnej, także gdy roszczenia zakładu pracy skierowane są przeciwko spadkobiercom pracownika (uchwała Sądu Najwyższego z 23 października 1980 r., IV PZP 5/80, OSNCP 1981 nr 4, poz. 55).

Wyżej wymienione kategorie spraw ze stosunku pracy potwierdzają, że aspekt podmiotowy nie jest decydujący z punktu widzenia kwalifikacji sprawy jako sprawy z zakresu prawa pracy. Wskazują one również, że sprawa nie traci charakteru sprawy z zakresu prawa pracy, także wówczas gdy dojdzie do przekształceń podmiotowych w stosunku prawnym, który stanowił źródło roszczenia procesowego, zarówno przed jego rozpoczęciem jak i w trakcie postępowania. Powołana powyżej uchwała zapadła

bowiem w sprawie, w której powód domagał się zasądzenia od pozwanych określonej kwoty, twierdząc, że pozwani jako spadkobiercy pracownika materialnie odpowiedzialnego, który nie rozliczył się z powierzonego mu mienia, odpowiadają za wyrządzoną przez niego szkodę. Uchwała ta ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego w niniejszej sprawie, ponieważ uznano w niej za sprawę z zakresu prawa pracy sprawę, w której w wyniku sukcesji ogólnej doszło do przekształceń podmiotowych po jednej ze stron stosunku prawnego stanowiącego materialnoprawną podstawę roszczeń powoda. W rozpatrywanej sprawie spór przed Sądem Okręgowym dotyczył zwrotu nienależnie pobranego, zawyżonego wynagrodzenia. Podstawę prawną powództwa stanowiły przepisy Kodeksu spółek handlowych oraz Kodeksu cywilnego. Powód wywodził swoje roszczenia z art. 293 § 1 i 2 k.s.h. oraz art. 410 k.c. Zgodnie z art. 293 § 1 k.s.h. członek zarządu „odpowiada wobec spółki za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem lub postanowieniami umowy spółki, chyba że nie ponosi winy”, przy czym na mocy art. 293 § 2 k.s.h. zobowiązany jest dołożyć „staranności wynikającej z zawodowego charakteru swojej działalności”. Status spraw tego rodzaju, jako spraw z zakresu prawa pracy, został potwierdzony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2007 r., II PZP 2/07 (OSNP 2007 nr 15-16, poz. 210), w której przesądzono, że „sprawa o zwrot nienależnie pobranych świadczeń ze stosunku pracy dochodzonych od członka zarządu (byłego członka zarządu) spółki akcyjnej jednocześnie zatrudnionego w niej na podstawie umowy o pracę, jest sprawą ze stosunku pracy (art. 476 § 1 k.p.c.)”.

Wątpliwości Sądu przedstawiającego pytanie prawne koncentrowały się na kwestii wpływu przelewu wierzytelności byłego pracodawcy wobec byłego pracownika na procesowy status sprawy z powództwa cesjonariusza przeciwko byłemu pracownikowi - dłużnikowi. Należy w związku z tym powtórzyć, że w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II PZP 9/04, (OSNP 2005 nr 3, poz. 31), przekształcenia podmiotowe w sprawach z zakresu prawa pracy nie mają wpływu na status postępowania, w którym doszło do takiego przekształcenia. Odnosząc się do kwestii formy wyrażenia przez stronę zgody na następstwo procesowe, Sąd Najwyższy podkreślił, że ma ona szczególne znaczenia „w sporze z zakresu prawa pracy, który pierwotnie toczy się między pracodawcą (byłym pracodawcą) i pracownikiem (byłym pracownikiem), a po przekształceniu podmiotowym miałby się toczyć między podmiotami, które nie są (i nie były w przeszłości) związane z sobą

stosunkiem pracy”. Z przytoczonego fragmentu uzasadnienia jednoznacznie wynika, że na przeszkodzie w uznaniu sprawy za sprawę z zakresu prawa pracy nie stoi okoliczność, iż postępowanie ostatecznie toczy się między stronami, które nigdy nie były związane ze sobą stosunkiem pracy.

Odnosząc powyższe uwagi do stanu faktycznego niniejszej sprawy należało w związku z tym przyjąć, że sprawa z powództwa cesjonariusza, który nabył wierzytelność byłego pracodawcy wobec byłego pracownika, jest sprawą ze stosunku pracy. Bez stosunku pracy bowiem, który łączył wcześniej pozwanego byłego pracownika z cedentem, roszczenie o zwrot nienależnie pobranego zawyżonego wynagrodzenia nie powstałoby. Nabywca wierzytelności pracodawcy wobec pracownika lub byłego pracownika jest następcą podmiotu będącego stroną stosunku pracy. Cesjonariusz wstępuje bowiem w prawa cedenta-pracodawcy. Przelew wierzytelności powoduje przejście ogółu uprawnień i obowiązków na nabywcę. Przelew nie pogarsza także sytuacji dłużnika, który może powoływać w sporze z nabywcą wierzytelności wszystkie dotychczasowe zarzuty, jakie przysługiwały mu w stosunku do zbywcy (pod warunkiem że powstały przed datą powzięcia wiadomości o przelewie - art. 513 § 1 k.c., z ograniczeniem wynikającym z art. 513 § 2 k.c. Skutkiem przelewu jest jedynie zmiana osoby wierzyciela. Poza tą zmianą, o charakterze podmiotowym, stosunek zobowiązaniowy leżący u podstaw wierzytelności pozostaje taki sam, jak przed zawarciem umowy przelewu. Z powyższego wynika, iż odpowiedzialność byłego pracownika nie traci pracowniczego charakteru wskutek zmiany wierzyciela.

Na marginesie należy wskazać, że przedstawione do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne opiera się na założeniu, że doszło do skutecznej zmiany po stronie powoda, bowiem w okresie między wniesieniem pozwu a jego doręczeniem pozwanemu zbyto wierzytelność, której dotyczy powództwo, a nabywca (cesjonariusz) zgłosił swój udział w procesie w charakterze powoda. Jednak przelew wierzytelności wywołuje skutki tylko w sferze prawa materialnego. Zmiana osoby wierzyciela nie wpływa - sama przez się - na czynności procesowe dokonane przez pierwotnego wierzyciela. Sukcesja materialnoprawna nie powoduje bowiem automatycznie - co do zasady - sukcesji procesowej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., II PZP 9/04). Skutki procesowe przelewu wierzytelności normuje art. 192 pkt 3 k.p.c., natomiast w przedmiotowej sprawie nie mogło dojść do sukcesji procesowej na podstawie tego przepisu, polegającej na tym, że w miejsce dotychczasowej osoby, ustępującej z procesu, wstąpił nowy podmiot, ponieważ do takiego prze-

kształcenia po stronie powodowej może dojść dopiero po doręczeniu pozwu, a nie po jego wniesieniu, kiedy sprawa jest w toku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1982 r., IV CZ 80/1982, niepublikowane). Samo wniesienie pozwu nie powoduje stanu sprawy w toku (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 marca 1971 r., II CZ 162/1970, niepublikowane). Z art. 192 pkt 3 k.p.c. wynika, że następstwo procesowe po stronie powodowej może mieć miejsce dopiero po doręczeniu odpisu pozwu. W przypadku zbycia prawa, zanim sprawa o roszczenia z tego prawa uzyska status „sprawy w toku”, zbywca przestaje być uprawniony do wytoczenia powództwa, gdyż roszczenia dochodzone pozwem przeszły na osobę trzecią.

Z tych wszystkich względów, podjęto uchwałę jak w sentencji.

=====